

ner må man vel sige, at når man sender en militær styrke ud for at sikre en humanitær indsats, behøver man vel ikke nødvendigvis at bruge den, uden at man kan sige, at der skulle være noget galt i det. Så jeg synes, der er grund til at hilse det velkommen, hvis styrken i sig selv kan føre til stabilitet.

Men under alle omstændigheder er der jo det andet formål, som også er præciseret i FN's vedtagelse, nemlig at man skal bistå med at skabe sikre forhold for de internationale organisationers arbejde i Albanien. Det er ikke mindst OSCE's arbejde, og ingen kan vist være i tvivl om, at OSCE ikke er nogen populær organisation – vel at mærke en populær organisation hos det siddende styre – efter indsatsen i forbindelse med sidste valg. Som bekendt modtog man ikke OSCE's underkendelse af valgresultatet med glæde, men tværtimod med overordentlig stærk vrede. Derfor er der brug for at sikre, at OSCE kan være til stede og kan forberede det forhåbentlig kommende demokratiske valg.

OSCE's rolle er vigtig. Det er første gang, organisationen tager lederskabet i en europæisk konflikt og dermed løfter de forventninger og det håb, som jeg tror mange af os har til organisationens fremtidige virke. Det er helt i overensstemmelse med FN-pagtens kapitel 8, hvor der er forudsat en arbejdsdeling med regionale sikkerhedspolitiske organisationer, sådan at det f.eks. i en lang række tilfælde også burde være en europæisk organisation, som varetog europæiske problemer. Det er faktisk det, der sker.

Jeg synes egentlig, man skal hilse det velkommen, at Europa er i stand til at løfte det ansvar, og også at det er så bredt et forum, som der her er tale om, og ikke en eller flere stormagter i et meget smallere organ, hvad enten det nu måtte være i en eller anden EU-sammenhæng eller på anden måde, at de pågældende fik ideen. Her er der tale om det bredest mulige forum for de interesser, der er involveret.

Er der behov for styrken? Det mener altså FN's Sikkerhedsråd, det mener også OSCE's permanente råd, men vi kan jo forstå af debatten i dag, at det mener SF's ordfører ikke, og jeg har nærmest forstået, at argumentationen er, at nødhjælpen jo kommer frem, og at der derfor ikke er behov for styrken. Fra Dansk Folkeparti og fra Enhedslisten har vi hørt, at det er alt for farligt at sende styrken. Jeg beder bare om, at man nu kan blive enig om, hvad argumentet er.

Fra radikal side har vi det ganske udmærket med at være i selskab med FN og OSCE i denne

sammenhæng. Det er de steder, man viser, at man mener noget med internationalt ansvar og solidaritet.

Det sidste, jeg gerne vil sige et par ord om, er selvfølgelig sikkerheden for de danske soldater, som nu skal sendes af sted. Sikkerheden hviler dels på et klart mandat, dels på nogle såkaldte rules of engagement, altså de regler, der skal være for de danske soldaters handlen.

I beslutningsforslagets bemærkninger er der ikke fyldige detaljer om specielt det sidste. Det kan man heller ikke forvente. Jeg går ud fra, at der er ganske mange sider om, hvordan styrken skal opføre sig. Men det er klart, at vi i forbindelse med udvalgsarbejdet må have klarhed over, hvad det er for nogle regler og præcist, om der ligger andre ting i mandatet end det, man umiddelbart kan læse af beslutningsforslaget. Sådan er det med Folketingets arbejde. Det er os, der tager ansvaret for at sende soldaterne af sted, og derfor må vi også have fuldstændig tjek på de detaljer, som man ikke kan tage med i et beslutningsforslag.

Men der skal ikke være tvivl om, at vi fra radikal side finder det afgørende, at OSCE kan løse en opgave af denne type, og at Danmark er parat til at tage sin del af ansvaret.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg skal starte med at berolige hr. Estrup med, at hverken jeg eller SF finder noget behov for at synkronisere vores argumentation med hverken Dansk Folkeparti eller Fremskridtspartiet.

Så skal jeg sige til hr. Estrup som repræsentant for det gamle antimilitaristiske parti, at jeg nu har hørt en argumentation, jeg hørte den også i middagsradioavisen, som jeg i virkeligheden synes har vidtrækkende konsekvenser, nemlig at selve tilstedeværelsen af militær vil lægge en dæmper på befolkningen. Jeg synes, det er et interessant standpunkt for et parti, der tidligere bekendte sig til antimilitarisme.

Jeg vil spørge hr. Estrup: Har man overvejet konsekvensen af det standpunkt? Den er vel, at i områder, hvor der er spænding, skal man egentlig ikke overveje indsatsen præcist. Vi har foreslået en politiindsats, som vi synes ville være passende til situationen, men vil De Radikale fremover, hvis det bliver anbefalet fra de rigtige råd, bøje af og sige, at så skal der militær ud? Er det ikke en meget mere konkret vurdering, vi skal ned i? Har De Radikale ikke også et